

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Commentarius Pavli Bernriedensis, Antiqui Scriptoris, De
Vita Gegorii VII. Pontif. Max.**

Paulus <Bernriedensis>

Ingolstadii, 1610

XIV. De Caroli Calui ad Hadrianum II. Pontificem Max. Epistola.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65381](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65381)

CAPVT XIV.

De Caroli Calui ad Hadrianum II. Pontificem Max. Epistola.

VERBOSAM hanc & contumeliis probè saginatam Epistolam exscripsit Calvinista ex Catalogo testium Illyrici: partem eius recitat & refutat Illustrissimus Baronius Tomo 10. Annalium Anno Christi DCCC. LXXI. Quæ Calviniano palato omni melle & fauo dulcior accidit, non alia de caussa, quàm quia conuiciis in Pontificem, & efferati ac immorigeri animi notis insigniter illustrata est; ita vt si vsquam, hic certè admodum perspicuè elucescat veritas illius dicti: *Furor irag, mentem præcipitant.*

Calvinista tantum non minatur Baronio Crucem, & si quid Cruce grauius est, quod Epistolam hanc, *Leonis rugitum*, appellauerit. At quando Illyricus, similes, & iste ipse Calvinista, Pontificum sanctissimas & saluberrimas, cumque summa prudentia & moderatione scriptas, *Antichristi ruditus & crepitus* nominant, obsequium scilicet Deo præstant. Solus Baronius exitium meretur & in regiam maiestatem delinquit, quando Epistolam ex præcipiti ira effusam, *Leonis rugitum* vocat, non sine Salomonis, quem Baronius citauit, exemplo Prouerb. 20. *Sicut rugitus Leonis, ita & terror regis.* Si terror Regis iustè indignantis cum Leonis rugitu à sapientissimo Rege comparatur; quanto magis furor & impetus ab omni ratione auersus *Leonis rugitus* dici potest.

Suspiciatur Calvinista, Hincmarum Rhemensem

Archiepiscopum hanc Epistolam scripsisse iussu & nomine Caroli. Parum moror quis scripserit; præcipitis certè & infructu animi dilucidum argumentum est. Scripserat Hadrianus ad Carolum, vt Hincmarum Laudunensem Episcopum ab Hincmaro Rhemensi & Synodo Gallicana damnatum ac depositum, qui ad Sedem Apostolicam appellauerat; Romam venire sine- ret. Miratur Rex sibi talia præcipi; nunquam enim à Pontificibus Romanis eiusmodi præcepta Francorum Regibus data esse. Ostendit Baronius, rem secus se habere, idque probat exemplis non longè petitis, sed ex Epistola trigesima Nicolai primi ad hunc ipsum Carolum; in qua ita Nicolaus cum Carolo loquitur: *Tanquam deuoto filio, præcipiendo fidenter mandamus, vt dictum Rothaldum vestro adiutum solatio ad nos vsq; misericorditer dirigatis*, &c. Idemque iussionis genus inuenies in 17. Epistola Nicolai primi, ad eundem Carolum de mittendis duobus Episcopis ad Metense Concilium.

Caluinista clamat, *indignum facinus; Carolum Regem à Baronio mendacij postulari*. Baronius non vitur vocabulo *mendacij*; sed probat verum non esse seu falsum esse, quod Carolus in illa Epistola asseruerat; quæ est ciuilior arguendi ratio; potest enim quis, etiam absque mendacio falsum dicere, quod vt non redarguatur, etiam in Rege, præsertim quando in grande veritatis præiudicium vergit, nunquam vociferationibus suis Caluinista efficiet; qui arbitratur *ipsis Cardinalibus Romanis displicere, ea, quæ contra hanc Epistolam Baronius scripserit*. Quo huius suæ opinionis certus fiat, suadeo, vt cum suo libro Romam ad Cardinalium senatū

se

se conferat; Videamus, quem calculum ad nos sit relaturus.

Aiebat Carolus in Epistola: *Etsi reuolueritis Regesta decessorum ac praedecessorum vestrorum; talia mandata, sicut habentur in literis ex nomine vestro nobis directis, decessores nostros à decessoribus vestris accepisse nunquam inuenietis.* Hoc falsum esse ostendit Baronius exemplo Nicolai, de quo antea. Occinit Calvinista: *Carolus per illa; Decessorum ac praedecessorum vestrorum; non intelligere immediatum Adriani antecessorem Nicolaum I. Sed ulteriores & remotiores; & Carolus hanc Epistolam aequè contra Nicolaum, ac contra Adrianum scripsisse; atque adeo ex una fidelia duos parietes dealbasse.* Quæ omnia vanissima sunt commenta, nam imprimis nullum, de Nicolao verbulum nec in titulo, nec in contextu Epistolæ. Deinde, an non Nicolaus fuit *decessor & praedecessor* Adriani? An non Pontifices communi loquendi vsu & forma, eos, quibus immediatè succedunt, praedecessores & decessores hodieque vocant? Quid quæso est *decessor meus*, nisi is, in cuius decedentis locum ego subeo, siue id fiat *mediatè*, siue *immediatè*. imò si *immediatè* fiat, tunc maximè genuina nominis notio seruari videtur. Quid est *praedecessor meus*, nisi is, cuius *precedentis* seu *prius cedentis* locum occupo & teneo; quod siue *mediatè* siue *immediatè* contingat, nihil interest; nam & in eius locum succedo, qui *immediatè* praececessit; nisi enim *immediatè* praececessisset, ego *immediatè* succedere non valerem.

Præterea, quis vnquam, præter istum, Calvinistam, eò subtilitatis ascendit, vt antecessorem eum duntaxat nominarit, qui *immediatè* antecesserit? Itaque Leo XI. antecessor hodierni Pontificis Pauli V. fuit; non Cle-

Cle-

non Clemens VIII. Non Gregorij XIV. & XIII. Et si Paulus V. Leonem XI. nomet suum decessorem seu prædecessorem, manum ferulæ Calvinianæ subiicere debet; quia in schola Goldastina Antecessor immediatus non est *decessor* vel *prædecessor*. O Strophas nulli alij bono excogitatas, nisi vt veritas sepeliatur, & Calviniana caligo in orbem introducatur; nisi fortè Calvinianus iste etiam hoc sibi propositum habuit; vt nobis suam stultitiam cum his suis tam fatuis figmentis aperiret; quem certè finem non modò secutus, sed & egregiè affecutus est. Consulat, oro, Calvinista magnū Bullarium; Et videat, num Gregorius XIII. non vocet Pium V. suum prædecessorem; & similiter Sixtus V. Gregorium XIII. & alij alios, quibus immediatè successerant.

Quod verò ait Carolus *decessores* suos nusquam talia mandata à Sede Apostolica accepisse; id vt verum esset, ideo verum esset, quia tale quid, quale Carolus, non commisissent, neque vllum Episcopum per vim circumuentum, & ad Apostolicæ Sedis tribunal appellentem, impediissent; vt fecit Carolus cum Hinemaro Rhemenfi & affeclis. Si tale facinus designassent, idque Apostolica Sedes rescinisset, utique idem mandatum, quod Carolus, accepissent; neque enim vnquam passa est Sede Apostolica, vt oppressis ad se per appellationem legitimam confugientibus, via ab vlllo Rege intercluderetur.

Ait Baronius, Carolum Magnum longè aliter in Sedem Apostolicam fuisse affectum quàm Carolum Caluum, quando hanc scribebat Epistolam. citatque hæc eius verba apud Gratianum dist. 19. *In memoriam beati Petri Apostoli honoremus sanctam Romanam, & Apostolicam.*

stolicam Sedem; ut, qua nobis sacerdotalis mater est dignitas, esse debeat Ecclesiastica magistratio. Quare seruanda est cum mansuetudine humilitas; ut, licet vix ferendum ab illa sancta sede imponatur iugum, tamen feramus, & pia deuotione toleremus. Occurrit Caluinista. Capitulum hoc Carolo Magno mala fide supponi. Probat. Quia non existat in Capitularibus Caroli Magni à Pithæo euulgatis. Sed potior nobis est Gratiani, Iuonis & aliorum auctoritas, quàm huius Caluinistæ temeritas, præsertim cum etiam existet in Concilio Triburiensi cap. 30. & apud Burchardum lib. 1. cap. 220. Et facile fieri potuit, ut hoc Capitulum ex Capitularium cæterorum exemplari excideret vel incuria vel impostura.

Oggerit Caluinianus. Patres Triburienses non velle, ut omne onus à Pontifice impositum toleretur, sed Ecclesiasticum duntaxat; non politicum. Verba Capituli generalia sunt; Seruanda est, inquit, cum mansuetudine humilitas, ut licet vix ferendum ab illa sancta sede imponatur iugum, tamen feramus & pia deuotione toleremus. Deinde, quod Hadrianus II. Carolo Caluo præcipiebat non erat quid politicum, sed Ecclesiasticum; nam ad ius Ecclesiasticum pertinet appellatio ab inferiore iudice ad Sedem Apostolicam, & ne quis ita appellentem violenter remoretur, ut fecit cum Hincmaro Laudunensi Episcopo Carolus. Nec Baronius Caroli Magni & Concilij Triburiensis Decretum explicat de onere politico, ut Caluinista fingit, sed vniuersim id accipit, ut à Carolo Magno & Concilio acceptum est; Et occasionem adducendi hoc Capitulum præbuit Baronio causa non politica, sed Ecclesiastica, nimirum ius appellandi ad summum Pontificem.

Vide verò, quam in rebus expendendis considerata sit Calvinista. *Probare vult* (quod probatione nulla eget) *Concilium Triburiense nullo Carolorum presente aut presidente; sed sub Arnulpho Imperatore celebratum esse;* citatque Strabonem Fuldensem in Annalibus, Anno DCCC. XCVII. *Curte verò Triburia habito generali conuentu, Fuldense cœnobium, caussa Orationis petiit: Arnolfus scilicet Imperator. In quo conuentu, quid statutum ex his Reginonis verbis discere. Anno Domini DCCCC. XCV. Synodus magna celebrata est apud Triburias contra plerosq. seculares, &c.* Strabo, seu quisquis est Auctor Annalium Francicorum, loquitur de conuentu, qui celebratus est Triburiæ Anno salutis DCCC. XCVII. vt manifestissimè patet ex verbis Strabonis; Et Regino loquitur de conuentu, qui habitus est Triburiæ Anno DCCC. XCV. quomodo ergo de vno eodemque conuentu Strabo & Regino loquuntur? Et quomodo ex conuentu, qui biennio antè celebratus fuit, intelligere possumus, quid statutum sit in conuentu qui biennio post est celebratus?

CAPVT XV.

Acta Synodi Romanæ de Electione Caroli Calui Imperatoris.

RECITANTVR à Baronio, Anno Christi DCCC. LXXVI. Num. 2. & seqq. Ex Annalibus Pithœi. Hic Calvinista maledicentiæ suæ in illustrissimum Baronium liberri-
ma & laxissima fræna permittit, imò prorsus effrænem furere & insanire sinit. Obiicit Baronio *imperitiã Historiarum*. Certè duodecim Tomi Annalium, & Notationes